

POSTANOWIENIE

2 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 2 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku A.S.
z udziałem A. H., J. S., Skarbu Państwa - Starosty Kieleckiego
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej A. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach
z 19 października 2021 r., II Ca 904/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od A.S. na rzecz A.H. i Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwoty po 450 zł (czterysta pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawca wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawił jako pytanie: - „czy członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością uprawniony do jej reprezentacji, która jest właścicielem nieruchomości, ale nigdy nie podjęła działalności gospodarczej, co doprowadziło do jej wykreślenia z KRS, który tę nieruchomość posiada, zagospodarowując ją, czyniąc właścicielskie nakłady w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w formie innego podmiotu gospodarczego, może być potraktowany jako samoistny posiadacz tej nieruchomości, czy też fakt, iż jako członek zarządu spółki jest jej reprezentantem, uniemożliwia przyjęcie samoistnego charakteru posiadania przez niego nieruchomości”; - „czy wskazany wyżej członek zarządu opisanej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest mimo istniejącego domniemania z art. 339 k.c. zobowiązany do wykazywania wszystkich form prawnych prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, którą realizuje na nieruchomościach będących przedmiotem wniosku o zasiedzenie przy ustalonych właścicielskich nakładach poczynionych na nieruchomościach i właścielskim sposobie ich zagospodarowania”.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga określenia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi

pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Pytania sformułowane przez skarżącego nie mają cech zagadnienia prawnego w znaczeniu scharakteryzowanym wyżej, a co istotniejsze – nie pozostają w związku ze stanem faktycznym ustalonym w sprawie, na tle którego Sądy *meriti* rozważały zasadność zgłoszonego żądania. Sądy te przytoczyły okoliczności, w jakich na nieruchomościach stanowiących działki nr [...] i nr [...] zorganizowana została działalność gospodarcza, wyjaśniły, że działalność tę prowadziła spółka, jako odrębny podmiot prawny, i ona była przez lata posiadaczem obu nieruchomości. Wnioskodawca, dokonując wielu czynności w obrocie jako członek zarządu spółki, tę spółkę a nie siebie prywatnie wskazywał jako prowadzącego działalność na obu nieruchomościach, a zatem posiadacza obu tych nieruchomości. Z ustaleń będących podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika, że spółka, której prezesem zarządu był wnioskodawca prowadziła do pewnego momentu działalność, miała plany inwestycyjne, w tym dotyczące nieruchomości stanowiących działki nr [...] i nr [...], na które czyniła nakłady. W konsekwencji ich nierozliczenia, [...] spółka na powrót została wpisana do rejestru, a to w celu przeprowadzenia procesu likwidacji jej majątku. Z ustaleń Sądów wynika też, że nieruchomości stanowiące działki nr [...] i nr [...] były wykorzystywane na cele działalności gospodarczej przez inne spółki, w które zaangażowany był wnioskodawca. Nie wynika z tych ustaleń, żeby wnioskodawca jako osoba fizyczna był samoistnym posiadaczem nieruchomości, której dotyczył jego wniosek i to przez czas wystarczający do zasiedzenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 5 pkt 1 w związku z § 2 pkt 4 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

